

af det danske Folk, hvis Repræsentanter de Herrer Socialdemokrater give sig ud for særlig at være, og uagtet saavel den højtærede Minister som Ordføreren for Flertallet lige saa selvfølgelig have baade Ret og Pligt og Villie til at varetage hele Samfundets Interesse. Det er ret mærkeligt at høre dette Forslag blive omtalt i saa begejstrede, jublende Udtryk af de to første ærede Talere, men det er ikke mindre mærkeligt at høre det i den Grad maltrakteret, som det er blevet af det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokraternes Vegne (Borgbjerg), da det — det gentager jeg paany, og det vil jeg gentager, saa ofte det behøves — kun er den Del af Samfundet, hvis Repræsentanter de Herrer Socialdemokrater kunne hævde Privilegium paa at være, der virkelig nyder Fordel af denne Reform.

Det er utvivlsomt, at det, der sker ved Vedtagelsen af dette Forslag, er, at man gaar bort fra den hidtil brugelige 50 Aars gamle Valgordning for kommunale Valg, gaar bort fra det, som vi have staaet paa hidtil, at de, der give det største Bidrag til Kommunens Fornødenheder, ogsaa skulle have den største Indflydelse paa Raadets Sammensætning. Det gaar man bort fra, det sløjfer man helt og holdent. Den højtærede Minister har bl. a. til mine Meningsfæller, altsaa ogsaa til mig, til Højre i Landet, benyttet ret stærke Udtryk i Dag, saa stærke, at jeg synes, de ere overflødigst stærke og maaske ogsaa stærkere, end den højtærede Minister har Ret til at bruge dem. Han sagde nemlig om Højre, at det ikke var nogen Overraskelse for ham, at det lagde alle de Hindringer i Vejen for denne Reform, som det var muligt, det havde han været forberedt paa, fordi Højre altid havde været en ubetinget og forbitret Modstander af Valgrettens Udvidelse. Det er stærkere Udtryk, end Ministeren egentlig har Lov til at bruge. Jeg tror ikke, det kan godtgøres, at Højre har været en ubetinget og forbitret Modstander af en Reform paa dette Omraade, thi saa var Højre ikke gaaet saa langt, som det var, da vi sidst havde Sagen til Behandling for snart et Aar siden. Det Forslag, Højre den Gang fremsatte, fortjener en bedre Skæbne end at blive omtalt saaledes, som Ministeren i Dag har karakteriseret Højre. Men lad det være, som det er.

Som Forslaget nu foreligger, har det sikkert endnu mindre fortjent den yderligt skarpe Kritik, der for mine Øren har lydt mindst lige saa højtrøstet som de to første

Taleres Begejstring. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds har brugt sin Stemme til at kundgøre, at han og hans Meningsfæller hverken nu eller nogen Sinde til Dagens Ende ere at tilfredsstille med andet eller mindre end den lige og almindelige Valgret fuldt ud paa alle Omraader og uden Afslag og Kauteler. Saadan lyder Parolen, og jeg er tilbøjelig til at bebrejde den høje Regering og Flertallet, at de ikke have sørget for at afværge, at en Kritik af denne Art kan anvendes mod det foreliggende Forslag ikke helt uden Føje. Jeg skal bestræbe mig for at undgaa den Metode, der har været brugt hidtil, at komme for højt op, jeg skal bestræbe mig for at blive paa det jævne og tillige for ikke at bruge nær saa mange Ord som de foregaaende Talere. Det tror jeg slet ikke behøves.

Jeg skal i Almindelighed paapege det meget velkendte Faktum, at det, der har staaet Partierne imellem i hele den lange 7-aarige Forhandling, som nu stunder mod sin Ende, er, at man fra den ene Side har sagt: „Vi ville have saa nær som muligt det, som er karakteriseret ved den lige, almindelige Valgret uden Afslag, uden Kauteler“, medens man fra den anden Side har sagt: „Naar vi skulle opgive og afgive den Fortrinsret, vi have haft hidtil for den Del af Samfundet, som betaler de fleste Penge til Kommunens Fornødenheder, maa vi have nogen Sikkerhed for, at den Beskatningsret, som saa bliver lagt i de ubemidlede Hænder — for det er alene der, den kommer til at ligge i Fremtiden —, ikke bliver misbrugt.“ Det er alene den Del af Samfundet, hvis Skatteevne ligger under den lovbefalede Skattegrænse, hvis Beskatning altsaa afgøres af det kommunale Raad ved et Skøn, der fremtidig, naar dette Forslag er blevet til Lov, vil have at besørge Kommunens Forretninger, styre og lede Kommunen, det er givet. Den højtærede Minister har leveret et Bevis derpaa af saa eklatant Beskaffenhed, at det ikke kan præsteres bedre, idet han fra den Kommune, han repræsenterer her i Tinget, har faaet oplyst, at $\frac{2}{3}$ af Vælgerne i Frederikssund høre til dem, hvis Skatteindtægt ligger under 1,000 Kr., altsaa under den normale Skattegrænse, og falder ind under det almindelige Skøn. Og naar $\frac{2}{3}$ af Vælgerne i Frederikssund og som Følge deraf antagelig ogsaa i andre Byer, større eller mindre, om ikke nu saa ret hurtigt, komme derned til, er det ene og alene den Samfundsklasse, der fremtidig har at